

РЕШЕНИЕ

№ 4594

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско
дело № 20231110150726 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 253148/13.09.2023 г.,
с която от името на „-“ ЕАД, ЕИК -- против Х. Т. Г., ЕГН: ***** са
предявени иски по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422 вр. с
чл. 415, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от
Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – положителни
установителни иски за вземания за плащане на стойност на доставена
топлоенергия за битови нужди за имот в сграда - етажна собственост, за
обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата
дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период, както и за
обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за
изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

Със заявление вх. № 49051/22.02.2023 г. ищецът е поискал издаване на
заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу -- Х.ва Х.ва с ЕГН: ***** Х. Т.
Г. с ЕГН: ***** и - с ЕГН: ***** за разделното заплащане на суми,
както следва: 1/ сумата от 245,88 лева, представляваща цена на доставена и
потребена топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. - 31.12.2020 г., в имот,
представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна
лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното
изплащане на вземането; 2/ сумата от 38,78 лева, представляваща мораторна лихва

за периода 15.09.2021 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 11,90 лева, представляваща цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.08.2020 г. - 31.12.2020 г., за имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; 4/ сумата от 2,55 лева, представляваща мораторна лихва за периода 16.10.2020 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия; както и 5/ сумата от 125,00 лева, представляваща разноси по делото, от които държавна такса в размер на 25,00 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева. На 01.03.2023 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК срещу длъжниците -- Х.ва Х.ва и - за по 1/6 част от горепосочените суми и срещу длъжника Х. Т. Г. за 4/6 части от същите. Препис от заповедта е връчен на длъжника -- Х.ва Х.ва, ЕГН *****, на 21.03.2023 г., а на длъжника -, ЕГН ***** - на 10.03.2023 г., като в предвидения от закона срок не са постъпили възражения от същите, поради което заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК е влязла в законна сила в частта за сумите, претендирани от -- Х.ва Х.ва, ЕГН ***** и -, ЕГН ***** и са издадени изпълнителни листове. Заповедта е връчена на настоящия ответник Х. Т. Г., ЕГН *****, по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, и в едномесечния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК от изтичане на срока за получаване на книгата, връчени по този процесуален ред, длъжникът не е подал възражение, поради което ищецът е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземанията си на 17.08.2023 г., като в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК - на 13.09.2023 г., е предявил искове за вземанията.

В исквата си молба ищецът „ЕАД твърди, че има договорни отношения с ответника Х. Т. Г.. Поддържа, че същият е клиент на топлинна енергия за битови нужди за апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -. Навеждат се съображения, че сградата-етажна собственост, в която се намира процесният имот, е сключила договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „Бруната България“ ООД /понастоящем Бруната ООД/, като в тази връзка се посочва, че на основание чл. 155, ал. 1, т. 2 от ЗЕ сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислявани по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Поддържа, че ответникът е използвал доставяна топлинна енергия през периода 01.05.2020 г.

– 31.12.2020 г. и не е погасил задължението си на посочения в приложимите за периода ОУ падеж, а именно - в 45-дневен срок след изтичането периода, за който се отнасят съответните вземания. Поради тази причина се дължала и лихва за забава, но не върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а върху сумите, посочени в изравнителната сметка и отбелязани в общата фактура за съответния отоплителен сезон. Не било изпълнено и задължението за заплащане на услугата дялово разпределение, поради което същото следвало да се погаси, ведно с лихва за забава.

Моли, да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 163,92 лева, представляваща цена на доставена и потребена топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. - 31.12.2020 г., в имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; 2/ сумата от 25,85 лева, представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 7,93 лева, представляваща цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.08.2020 г. - 31.12.2020 г., за имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; 4/ сумата от 1,70 лева, представляваща мораторна лихва за периода 16.10.2020 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия.

Претендират се разноси и се прави възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от насрещната страна в производството адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител в производството – адвокат Б. В. от САК. Исковите се оспорват по основание и размер и се прави възражение за изтекла погасителна давност.

Моли се за отхвърляне на претенциите на ищеца.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени искиове по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – положителен установителен иск за вземания за плащане на стойност на доставена топлинна енергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода, както и за обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

За уважаване на предявените искиове с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД и респ. за ангажиране отговорността на ответника, ищецът следва да докаже по безспорен начин следните факти: съществуването на договорни отношения между него и ответника с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството му клиент на топлинна енергия, обема на реално доставената в процесния имот топлинна енергия за исковия период, че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, поради което и за ответника да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесната главница, както и изпадането на ответника в забава по отношение заплащане на дължимата главница, периодът на забавата и размерът на обезщетението за забава.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания, за което не сочи доказателства.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти.

В тежест на ищеца, при релевираното в отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата молба, е да докаже настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираните в настоящото производство вземания.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1

ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към процесния период. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие

подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот – в този смисъл са и разрешенията дадени с Тълкувателно решение № 2/2017 от 17 май 2018 г. по тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единственото притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение No 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело No 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно

предприятие, доставящо топлинна енергия. "-" ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

По отношение на първата предпоставка за уважаване на предявените искове, а именно, че между страните по спора са съществували договорни отношения с предмет доставката на топлинна енергия в процесния имот за претендирания период, в това число и качеството клиент на топлинна енергия на ответникът по делото, настоящият съдебен състав намира, че не е проведено пълно и главно доказване на горепосочените обстоятелства от страна на ищцовото дружество, върху което тежи доказателствената тежест за установяване на тези обстоятелства.

От представения и приобщен към доказателствения материал нотариален акт за собственост върху жилище, построено върху държавна земя от 03.11.1983 г., се установява в производството, че собствеността върху процесния недвижим имот е придобита от Х. Г. Ивтов и Иванка Петрова Ивтова.

От представеното и приобщено към доказателствения материал нотариално завещание № 1, том I, рег. № 2977, дело № 004/2010 г. от 17.02.2010 г. се установява в производството, че Х. Г. Ивтов е завещал на внука си Х. Т. Г., ЕГН ***** /ответник в настоящото производство/ собствените си 2/3 идеални части от процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -.

По делото не са ангажирани доказателства, нито са направени доказателствени искания, посредством които да се приеме за установено в производството, че което и да е от лицата Х. Г. Ивтов и Иванка Петрова Ивтова, е починало, респективно, е настъпило правоприемство между тези лица и ответника Х. Т. Г., ЕГН *****.

По делото са представени нотариален акт за дарение на идеална част от недвижим имот и нотариален акт за покупко-продажба на идеални части от недвижим имот, който са от една и съща дата /25.08.2017 г./, по силата на които Тихомир Х.в Г. първо дарява 1/34 идеална част от процесния имот на лицето -, а впоследствие продава на същото лице 16/34 идеални части от същия имот.

По делото са представени нотариален акт за дарение на идеална част от недвижим имот и нотариален акт за покупко-продажба на идеални части от

недвижим имот, който са от една и съща дата /15.12.2020 г./, по силата на които - първо дарява 1% от 1/2 идеална част от процесния имот на лицето Д. Иванов Петков, а впоследствие продава на същото лице 99 % от 1/2 идеална част от същия имот.

Не са представени доказателства за настъпило правоприемство между Иванка Петрова Ивтова и ответника Х. Т. Г., ЕГН *****, респективно между Иванка Петрова Ивтова и Х. Г. Ивтов.

Не са ангажирани доказателства, че лицето Иванка Петрова Ивтова е починала, респективно за обстоятелството, кои са правоприемниците на това лице, като същевременно не са направени и доказателствени искания от ищеца в този смисъл, независимо от разпределената му в производството доказателствена тежест.

Не са ангажирани доказателства, че лицето Х. Г. Ивтов е починала, респективно за обстоятелството, кои са правоприемниците на това лице, като същевременно не са направени и доказателствени искания от ищеца в този смисъл, независимо от разпределената му в производството доказателствена тежест.

В тази връзка, следва да се посочи, че не е ясно как са формирани идеалните части, посочени от завещателя Х. Г. Ивтов в нотариално завещание № 1, том I, рег. № 2977, дело № 004/2010 г. от 17.02.2010 г., още повече, по делото няма събрани доказателства, от които да се установява, че завещателят Х. Г. Ивтов, респективно, че ответникът Х. Т. Г. е придобил каквато и да било част от собствеността върху процесния имот, по силата на извършеното в негова полза завещателно разпореждане.

Действително в представената по делото искова молба вх. № 169274/28.12.2018 г. по описа на СРС, ГО, подадена от името на ответника Х. Т. Г. и -- Х.ва Х.ва против - са изложени твърдения, че същите са собственици на посочените със същата искова молба идеални части от процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, но така изложените в горепосочената искова молба твърдения /направени от името на ответника в настоящото производство/ не могат да се приемат от настоящия съдебен състав като извънсъдебно признание на неизгоден за страната факт от значение за правилното решаване на делото, доколкото тези твърдения са обективирани в искова молба, подадена именно от името на ответника, посредством които се цели постигане на благоприятни за същия правни последици.

Не са представени доказателства за настъпило правоприемство между Иванка Петрова Ивтова и ответника Х. Т. Г., ЕГН *****, респективно между Иванка Петрова Ивтова и Х. Г. Ивтов. Не са ангажирани и доказателства, че лицата Иванка Петрова Ивтова и Х. Г. Ивтов са починали, респективно, кои евентуално са правоприемниците на тези лица.

Завещанието е изразената от конкретно лице воля за разпореждане с част или цялото му имущество за след смъртта му. Доколкото по делото не са ангажирани доказателства, че лицето Х. Г. Ивтов е починало, то не може да се приеме, че ответникът е придобил собствеността върху завещаните му по силата на нотариално завещание № 1, том I, рег. № 2977, дело № 004/2010 г. от 17.02.2010 г., идеални части от процесния имот.

По делото е представена декларация по чл. 14 ЗМДТ, касаеща процесния имот, в която като данъчно задължено лице е посочено единствено лицето Тихомир Х.в Г.. Следователно и въз основа на така представената декларация по чл. 14 ЗМДТ не може да се направи дори косвен извод, че е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че между страните по спора са съществували договорни отношения с предмет доставката на топлинна енергия в процесния имот за претендирания период, в това число и качеството клиент на топлинна енергия на ответникът по делото.

Други доказателства за обстоятелствата, че между страните по спора са съществували договорни отношения с предмет доставката на топлинна енергия в процесния имот за претендирания период, в това число и качеството клиенти на топлинна енергия на ответниците по делото, не са представени и не са ангажирани допълнителни доказателствени искания за установяване на тези обстоятелства.

Преценката на горепосочените представени по делото и приобщени към доказателствения материал документи, налага извод, че същите не представляват годно доказателство, чрез което да може да се установи, че правото на собственост върху каквато и да било част от процесния недвижим имот е принадлежало на ответникът през заявения в исковата молба период, поради което само въз основа на тези документи, без да са представени никакви други доказателства за обстоятелството, че ответникът е бил собственик или ползвател на процесния имот през процесния период, не може да се направи извод, че същият е имал качеството клиент на топлинна енергия.

С доклада по делото изрично е указано на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи, при условията на пълно и главно доказване,

съществуването на договорни отношения между него и ответника, с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството му клиент на топлинна енергия.

Следователно в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване в производството, че през процесния период, между страните в производството са съществували договорни отношения с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството клиент на топлинна енергия на ответникът в производството. Ищецът не е ангажирал доказателства и не е направил доказателствени искания за събирането на такива, посредством който да се установи по безспорен и категоричен начин, че именно ответникът е имал качеството клиент на топлинна енергия през процесния период и е следвало да отговарят за заплащането на стойността на потребената в посочения в исковата молба имот такава енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 146, ал. 2 ГПК, съдът указва на страните за кои твърдени от тях факти и обстоятелства не сочат доказателства. Тази разпоредба се прилага единствено в хипотеза, при която страните твърдят факти и обстоятелства, за които обаче не сочат никакви доказателства. Доколкото с исковата молба, подадена от името на ищеца, са представени доказателства за твърдяното от него обстоятелство, че през процесния период именно ответникът е имал качеството клиент на топлинна енергия, в качеството си на собственик на посочения в исковата молба недвижим имот, то не са били налице предпоставките на чл. 146, ал. 2 ГПК. Противното разбиране /че съдът дължи указания на страните, ако счете, че представените от тях доказателства не доказват по безспорен и категоричен начин твърдените от тях факти и обстоятелства/ би довело до намеса от страна на съда в полза на една от страните в производството, респективно до нарушаване на принципите на диспозитивното начало и равнопоставеността между страните в гражданския процес. Съдът е разпределил доказателствената тежест между страните и в тежест на всяка от тях е било да установи в производството, при условията на пълно и главно доказване, твърдените от нея факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на правния спор, предмет на разглеждане в настоящото производство.

Следва да се посочи, че по делото са проведени две открити съдебни заседания, в които процесуален представител на ищцовото дружество се явява и същите са имали възможност да направят доказателствени искания и/или да представят доказателства за настъпило правоприемство между Иванка Петрова Ивтова и ответника Х. Т. Г., ЕГН *****, между Иванка Петрова

Ивтова и Х. Г. Ивов, респективно, между Х. Г. Ивов и Х. Т. Г.. Такива доказателства и доказателствени искания, обаче, не бяха направени от процесуалните представители на ищеца.

Предвид гореизложените съображения, следва да се приеме, че от събраните по делото доказателства, не може да се направи извод, че е проведено пълно и главно на обстоятелството, че ответникът е имал качеството клиент на топлинна енергия през процесния период и е следвало да отговаря за потребената в посочения в исковата молба имот такава енергия, поради което предявените искове се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отношение разпределението на отговорността за разносните в производството пред СРС:

При този изход на спора право на разноски в настоящото производство има ответникът.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 9299/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

От името на ответника не са претендирани разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 9299/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, респективно такива не следва и да му се присъждат.

От името на ответника не са претендирани разноски в исковото производство по гр.д. № 50726/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, респективно такива не следва и да му се присъждат.

От името на конституираното на страната на ищеца трето лице помагач – Бруната ООД не са претендирани разноски в настоящото производство, а и такива не му се следват по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 10 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от името на - ЕАД, ЕИК --, със седалище и адрес на управление: -- против Х. Т. Г. с ЕГН: *****, с адрес: --, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, обективно и субективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 вр. с чл. 415, ал.2 вр. с чл. 124 от ГПК вр. с чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката

(ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че Х. Т. Г. с ЕГН: ***** дължи в полза на - ЕАД суми, както следва: 1/ сумата от 163,92 лева, представляваща цена на доставена и потребена топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. - 31.12.2020 г., в имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; 2/ сумата от 25,85 лева, представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2021 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 7,93 лева, представляваща цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.08.2020 г. - 31.12.2020 г., за имот, представляващ апартамент № 60, находящ се в -, абонатен № -, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 22.02.2023 г. до окончателното изплащане на вземането; 4/ сумата от 1,70 лева, представляваща мораторна лихва за периода 16.10.2020 г. - 31.01.2023 г., върху главницата за цена на предоставена услуга дялово разпределение на топлинна енергия, за които на 01.03.2023 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 9299/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач – Бруната ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____